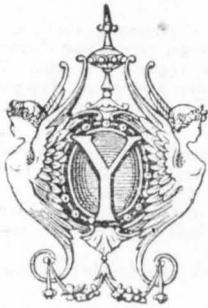

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΗΡΧΕ μέσα στα λόγια αυτά του ναύαρχου Κολινά τέτοιος τόνος ειλικρινείας και καλωσύνης, ώστε όλες η ύποψίες του Γαβριήλ διαλύθηκαν άμεσα και ντράπηκε γι' αυτές.

— Συγγνώμη! είστε άπλώνοντας το χέρι του προς τον μεγαλόμυχο ναύαρχο. Θεέ μου! πως μπόρεσα να πιστέψω, ότι ήσαστε άνακατεμένος σε τέτοιες μηχανορραφίες. Συγγνώμη χίλιες φορές, κύριε ναύαρχε..

— Σε συγχωρώ μ' όλη μου την καρδιά, αγαπητέ μου Γαβριήλ, απάντησε ο Κολινά. "Όχι μόνο δεν άνακατεύομαι στις μηχανορραφίες αυτές, αλλά τις περιφρονώ, όπως επίσης περιφρονώ και' αυτούς που τις έξυφραίνουν. Κοκκινίζω μάλιστα άπ' την ντροπή μου, γιατί, δυστυχώς, είναι συγγενείς μου...

Χαροραφίες αυτές, αλλά τις περιφρονώ, όπως επίσης περιφρονώ και' αυτούς που τις έξυφραίνουν. Κοκκινίζω μάλιστα άπ' την ντροπή μου, γιατί, δυστυχώς, είναι συγγενείς μου...

XXXIII

Η ΑΔΕΛΦΗ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ

Ήταν ένα βράδυ του Αύγουστου, γεμάτο γαλήνη και γλάνια. Ο Γαβριήλ, αφού έκανε με το παραπάνο το καθήκον του δόξοληξη την ήμερα, πολεμώντας στις έπαύξεις και κόνοντας θαύματα ήρωισμού, κατέβηκε άπ' το φρούριο και διευθύνθηκε προς το βουλευτήριο της Βασιλείσης.

Είχε διατάξει τον ίπποκόμο του να τον άκολουθήσει, χωρίς όμως να του πη πήγαινε. Μετά την άλόκοτη συμπεριφορά της ήγοιμένης μητρος Μόνικας, είχε άρchiσει να ύποψιάζεται, όχι την άφοσίωση, αλλά την αντίληψη του Μαρτέν Γκέο. Δέν τον είχε πει λοιπόν τίποτε για την πολύτιμη πληροφορία που του είχε δώσει ο ύφαντής Πεκουά. Ίν' αυτό ο ψευτο-Μαρτέν Γκέο, ο όποιος νόμιζε ότι άκολουθούσε τον κύριό του σε καμιά επιθεώρηση των σκοπών, έξαφνίστηκε όταν τον είδε να διευθύνεται προς το βουλευτήριο της Βασιλείσης, όπου βρισκόταν εγκατεστημένο το μεγαλύτερο νοσοκομείο για τους τραυματίες. Δέν μπόρεσε μάλιστα να συγκρατήσει την έκπληξη του, και τον ρώτησε :

— Πηγαίνετε να δήτε κανένα τραυματία, έξωχότατε;

— Σουτ' απάντησε μόνο ο Γαβριήλ, φέρνοντας το δάχτυλό του στα χείλη του.

Το στρατιωτικό νοσοκομείο, μπρος στο όποιο ο Γαβριήλ και' ο 'Αρνά ντν Τιλ είχαν φτάσει έκείνη τη στιγμή, βρισκόταν κοντά στο πρόσωπειο ντ' "Δ, που αποτελούσε το στόχο των επιθέσεων των πολιορκητών. Ήταν ένα μεγάλο χτίριο που χρησιμοποιε προ της πολιορκίας, ως αποθήκη σαναού και που είχε μετασχηματισθεί τώρα σε νοσοκομείο. Η καλοκαιρινή νύχτα ήταν τόσο γλυκειά, ώστε είχαν άφήσει ανοιχτή την κεντρική πόρτα του, για ν' άνανεώνεται ο άέρας. Έτσι ο Γαβριήλ, από τα σκαλοπάτια του έξωστερου διαδρόμου, μπόρεσε να βυθιστεί το βλέμμα του στην αθουσα αυτή των πόνων.

Το θέαμα ήταν θλιβερό. Οι περισσότεροι άπ' τους τραυματίες κοιτόχταν καταγής, έπάνο σ' άχνροστρωμένες και κραναγές οδίνης άντηχουσαν άπ' όλες τις μεριές.

Ο Γαβριήλ είχε χλωμάσει άπ' τη συγκίνησή του. Μά έξαφρα ένα τριφερό χαμόγελο ξεγοραφίστηκε στο πρόσωπό του. Μέσα σ' αυτή την κόλαση του μαρτυρίου, ένας άγγελος γαλήνιος και φωτεινός παρουσιάστηκε. Ήταν ή "Αρτεμς ή μάλλον ή αδελφή Εύλογημένη, ή όποια περνούσε μηχανορραφική και' επίσημη άνάμεισ' άπ' όλους αυτούς τους φτωχούς πληγωμένους.

Ποτέ δεν είχε φανεί στο θαυματομένο Γαβριήλ πο ώραία. Το λευκό ράσο της μοναχής της πήγαινε όσο και τα διαμάντια και τα βελούδα που φορούσε στις εορτές της Αόλης. Ήταν ίδια ή θεά της έλπίδας και του οίκτου, που είχε κατέβει στον τόπο αυτό του σπαρχαυού.

Ένώ ο Γαβριήλ, ο όποιος όστόσο δεν ήταν καθόλου δνειροπόλος, είχε άφοσιωθεί στην ένατηνείσ της, χωρίς ν' αντιλαμβάνεται ότι ή άρα περνούσε, μέσα στο νοσοκομείο, σιγά—σιγά, άπλονόταν ή γαλήνη. Η νύχτα είχε προχωρήσει πειά μ' οι πιο πολλοί άπ' τους πληγωμένους, χωρίς στα καταπραίντικιά ποτά που τους έδιναν, είχαν άποκοιμηθεί έντωμεταξύ.

Η "Αρτεμς, αφού άπρήθινε τα τελευταία παρηγορητικά λόγια στους πληγωμένους, άνάσανε βαθείά, σαν να ήθελε ν' άνακουφισή το βαρυνέμο στήθος της, και βγήκε στον έξωστερικό διάδρομο για ν' άναλευσή τον καθαρό άέρα της καλοκαιριτικής νύχτας.

Έκει, στηρήχτηκε σ' ένα πέτρινο κυκλιόμα και το βλέμμα της ύψώθηκε προς τον ούρανό, χωρίς ν' άντικρούη στο κάτω μέρος της σκάλας, σε δέκα βηματόν άπόσταση άπ' αυτή, τον βυθισμένο στην έκστασι του Γαβριήλ.

Μιά κίνησις του 'Αρνά ντν Τιλ, ο όποιος δεν φαινόταν να συμμερίζεται την έκστασι του κυρίου του, έξανάφερε τον έξωτειμένο μας στην πραγματικότητα.

— Μαρτέν, του είπε με σιγαή φωνή, βλέπετε ποιά μοναδική ευκαιρία μου παρουσιάζεται. Δέν πρέπει να την χάσω. Πρέπει όποσδήποτε να μιλήσω για τελευταία ίσως φορά στην "Αρτέμίδα. Έσύ, ξεχε το νου σου μήπως μάς διακόψει κανείς και παραμόνευε λίγο ποάμερα. Πήγαινε, πιστέ μου ύπηρέτη, πήγαινε!..

"Όταν ο 'Αρνά ντν Τιλ άπομακρύνθηκε, ο Γαβριήλ πλησίασε περισσότερο την "Αρτέμίδα και συγκρατώντας τη φωνή του για να μην άκουστεί από κανένα, είπε σιγά—σιγά :

— "Αρτεμς! "Αρτεμς!..

Η "Αρτεμς άνασκήρτησε, μα τα μάτια της που δεν είχαν συνηθισεί ακόμα στο σκοτάδι, καθώς τα χαμήλωσε από ψηλά, δεν διέκριναν τον Γαβριήλ.

— Ποιός με φωνάζει; ρώτησε με τη γλυκειά φωνή της. Ποιός με φωνάζει μ' αυτό το όνομα;

— Έγώ! απάντησε ο Γαβριήλ, σαν να έφταναν ή δυο αυτές λέξεις για να τον άναγνωρίσει.

Και πράγματι τον άναγνώρισε, γιατί άμέσως ή "Αρτεμς του απάντησε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση και' έκπληξη :

— Έσείς, κύριε ντ' Έξμεί; Έσείς; Και τί θέλετε από μένα σ' αυτό το μέρος και σ' αυτή την ώρα; Άν, όπως μου άνήγγειλαν, μου φέρνετε ειδήσεις άπ' τον πατέρα μου, ήρθατε ποιά άργα και διαλέξατε άσχημα το μέρος και την ώρα. Άλλοιώς, μάθετέ το, δεν έχω ν' άκούσω τίποτε από σας και ούτε θέλω ν' άκούσω τίποτε. Έ, λοιπόν, κύριε ντ' Έξμεί, δεν απαντάτε; Δέν μ' άκούσατε; Σοπαίνετε; Τι σημαίνει αυτή ή σιωπή, Γαβριήλ;

— Γαβριήλ!.. Έπαι τέλους! Με λέτε Γαβριήλ! φώναξε ο νεός. Δέν σας άπαντούσα, "Αρτεμς, γιατί τα ψυχρά σας λόγια με πάγωσαν και δεν ειρσοκα τη δύναμη να σας άποκαλέσω κυρία, όπως έσείς μ' άποκαλείτε κύριο... — Μή μ' άποκαλείτε κυρία, μα μη με άποκαλείτε και "Αρτέμίδα. Η "Αρτεμς ντε Κάστρο δεν ύπάσχει εδώ. Μονάχα ή αδελφή Εύλογημένη βρισκεται μπροστά σας. Άποκαλείτε με αδελφή μου και' εγώ θα σας άποκαλώ αδελφό μου...

— Πώς; Τι είπες; φώναξε ο Γαβριήλ, όποσσοχρονώντας τραμαγμένος. Έγώ να σας άποκαλέσω αδελφή μου; Μα γιατί, Θεέ μου, το θέλετε αυτό; — Γιατί όλος ο κόσμος εδώ μ' άποκαλεί έτσι, απάντησε ή "Αρτεμς. Μα γιατί σας τρομάζει αυτό το όνομα; — "Ω! ναι, ναι, βέβαια! Η μάλλον όχι!... Συχωρήστε με!... Είμαι τρελλός. Το όνομα αυτό είναι γλυκό και χορητευτικό. Θά το συνηθίσω, "Αρτεμς, θα το συνηθίσω... αδελφή μου... — "Οραία! είτε ή "Αρτεμς, χαμογελώντας θλιβερά. Έξ άλλου αυτό θά είναι το Χριστιανικό όνομα που θα έχω στο έξξω. Γιατί, μονότι δεν φόρεσα ακόμα το πέπλο της μοναχής, έν τούτοις έχω γίνει πειά ιερωμένη με την καρδιά μου. Έλπίζω μάλιστα, ότι σε λίγο θα πάρω την άδεια από τον βασιλέα. Μήπως μου φέρνετε την άδεια αυτή, αδελφέ μου;

— "Ω! έκανε ο Γαβριήλ. — Θεέ μου! είτε ή "Αρτεμς. Δέν το είπα αυτό, σας βεβαιώνω, για να σας παρκάνο. Ύπέφερα τόσο εδώ και άρκετο καιρό άνάμεισα στους ανθρώπους, ώστε είναι φυσικό να ζητάω καταφύγιο κοντά στον Θεό. Δέν μιλάω έτοι από πείσμα, αλλά από πόνο.

Και πράγματι, ή όμιλία της "Αρτέμιδος είχε ένα τόνο θλίψεως. "Όστόσο, μέσα στην καρδιά της έννοιζε μια μουσική χαρά που δεν μπόρεσε να τη συγκρατήσει, γιατί είχε ξεαναίσει τον Γαβριήλ, τον Γαβριήλ που τον νόμιζε χαμένο παντοτεινά για την άγάπη της.

Γι' αυτό, χωρίς να το θέλη, κατέβηκε τα δυο—τρια σκαλοπάτια της σκάλας και σαν τραηγμένη από ένα μαγνητή ακατανίκητο, πλησίασε τον Γαβριήλ.

— Άκούστε, της είπε τότε έκείνος. Πρέπει ή σκληρή παρεξήγησι

που ξέσκιζε τις καρδιές μας, να πάψη επί τέλους. Δεν μπορώ να υποφέρω περισσότερο την ιδέα να νομίζετε ότι είμαι αδιάφορος απέναντί σας και, ποιός ξέρει, ότι σας μισώ. Αδελφή μου, ελάτε λίγο παραμέρα... αδελφή μου. Έχετε εμπιστοσύνη σε μένα. Άς απομακρυνθώ με, σας παρακαλώ, απ' αυτό τό μέρος. Μπορούν να μάς ιδούν, να μάς άκούσουν...

— Άρτεμης δεν σκέφτηκε καθόλου μ' άκούμπησε μ' εμπιστοσύνη τό χέρι της στό χέρι του Γαβριήλ.

— Εύχαριστώ, τής ειπε εκείνος. Ή στιγμές είνε πολύτιμες, γιατί φοβάμαι μήπως ή ήγουμενη, ή οποία ξέρει τώρα την άγάπη μου, έρθει και μάς χωρίσει.

— Πράγματι, ειπε κι ή Άρτεμης, ή καλή μήτηρ Μόνικα, άφου μου άνακοίνωσε μόνη της την άρξή σας και την έπιθυμία σας να μου μιλήσετε, κατόπιν άλλαξε έντελώς στάσι. Χωρίς άλλο, κάποιος θά τής μίλησε για τίς σχέσεις μας. Έπί τρεις ήμέρες στη σειρά μ' έμπόδισε να βγω άπ' τό μοναστήρι και θά με κρατούσε κι' άπόψε, άν δεν ήμουν τής ύπηρεσίας σ' αυτό τό μοναστήρι. Ω! δεν είνε κακό, Γαβριήλ, να έξαπατώ έτσι τή γλυκειά και σεβαστή αυτή φίλη μου;

— Πρέπει λοιπόν να σας επαναλάβω, ειπε μελαγχολικά ό Γαβριήλ, ότι βρίσκεστε κοντά μου, όπως πλάι σ' έναν αδελφό κι' ότι μονάχα σάν αδελφός θά σας μιλήσω, καταπιγνοντας τά σικρητάτα τής καρδιάς μου;

— Μιλήστε λοιπόν, αδελφέ μου, ειπε ή Άρτεμης.

«Αδελφέ μου!...». Ή τρομερές και γοητευτικές αυτές λέξεις ξαναθυμίζαν πάντα στό Γαβριήλ τό άλλόκοτο και φοβερό δίλημμα, μέσα στο οποίο τόν ειχε ρίξει ή Μοίρα και έδιωχαν όλες τίς έρωτικές όρμες που άναβε μέσο στην καρδιά του ή νύχτα κι' ή γοητευτική άμορφα τής πολυαγαπημένης του.

— Άδελφή μου, τής ειπε με φωνή σταθερή, ύπήρχε άπόλυτη άνάγκη να σας ιδώ και να σας μιλήσω, για να σας άπειθύνω δυό παρακλήσεις. Ή μιá άπ' αυτές σχετίζεται με τό παρελθόν κι' ή άλλη με τό μέλλον. Είστε καλή και μεγαλόθυμη, Άρτεμης, και είμαι βέβαιος πως θά τίς κάνετε και τίς δυό σ' ένα φίλο, τόν όποιο δεν θά συναντήσετε ίσως ποτέ πια στό δρόμο σας και τόν όποιο μιá άποστολή μοιραία κι' επικίνδυνη εκθέτει κάθε στιγμή στό θάνατο.

— Ω! μη τό λέτε αυτό! Μη τό λέτε αυτό! φώναξε ή Άρτεμης, έτοιμη να λιποθυμήσει.

— Σας τό ειπα αυτό, αδελφή μου, άπάντησε ό Γαβριήλ, όχι για να σας τρομάξω, μα για να μη μου άρνηθήτε μιá σιγνή μου και μιá χάρι. Ή σιγνή μου είνε για τόν τρόμο και τή θλίψη που σας προκάλεσε τό παραλήρημά μου, τήν ήμέρα που σας ειδα για τελευταία φορά στό Παρίσι. Έφορξα μέσο στην φτωγή σας καρδιά τόν τρόπο και τήν άπόγνωση. Άλλοίμονο, αδελφή μου! Δεν μιλούσα τότε έγώ, μα ό πυρετός. Στ' άλληλια, δεν ήξερα τί ειλεγα. Μιá άποκάλυψη τρομερή που μου ειχε γίνει εκείνη τήν ήμέρα και τήν όποια εν δυσκόλια συγκρατούσα, με ειχε ξετρολλάνει, με εν γέμισε άπελασία. Ω! θυμάστε δε ίσως, αδελφή μου, πως όταν σας άφησα, έπεσα στό κρεβάτι άρρωστος βαρειά και λίγο έλειψε να πεθάνω...

— Άν τό θυμάμαι, Γαβριήλ! φώναξε ή Άρτεμης.

— Μη με λέτε, Γαβριήλ... Για τό Θεό! Λέγετέ με πάντοτε αδελφέ μου, όπως και πριν... Λέγετέ με αδελφέ μου! Αυτό τό δυομα που μου προκαλούσε τρόμο προηγουμένως, πρέπει τώρα να τ' άκούω...

— Όπως θέλετε... αδελφέ μου, άπάντησε ή Άρτεμης ξαφνιασμένη.

Μά εκείνη τή στιγμή, σέ πενήντα βημάτων άπόστασι άπ' αυτούς, φάνηκε μιá στρατιωτική περιπολία κι' ή αδελφή Εύλογημένη μαζεύτηκε φοβισμένη στό πλευρό του Γαβριήλ.

— Ποιοι είνε; Θεέ μου! Θά μάς δούν!... ειπε.

— Είνε μιá περιπολία άπ' τούς άνδρας μας, τής άπάντησε ό Γαβριήλ δυσραστημένος.

— Μά θά περάσουν κοντά μας και θά μάς άναγνωρίσουν. Ω! άφήστε με να ξαναγραφίσω στό νοσοκομείο πριν πλησιάσουν. Άφή-

στε με να φύγω! Σας κιετεύω!

— Όχι. Είνε πολύ άργά, άπάντησε ό Γαβριήλ, συγκρατώντας τήν. Άν φύγετε, θά σας ιδούν. Έλάτε καλύτερα από δω, αδελφή μου.

Και άπολυθούμενος άπ' τήν Άρτέμιδα που έτρεμε, άνέβηκε μιá σκάλα που τήν έξουθε τό πέτρινο κυρλίδιμα τής και που όδηγούσε επάνω στό τείχη. Εκεί στάθηκαν κι' οι δυό άνάμεσα από μιá σκοπιά άφύλαχτη.

Έτσι, ή περίπολος πέρασε από κάτω, χωρίς να τούς δη.

— Νά ένα μέρος που φυλάγεται άσχημα, κηθίσιος ό Γαβριήλ, οίχοντας μιá ματιά γύρω του.

Και κατόπιν, άπειθύνόμενος προς τήν Άρτέμιδα, ή όποια δεν ειχε συνέλθει ακόμα άπ' τόν τρόμο τής, ειπε:

— Ήσυχάστε τώρα, αδελφή μου. Ο κίνδυνος πέρασε. Μά άκούστε με, γιατί ή ώρα περνάει κι' έχω ακόμα στην καρδιά μου δυό βάρη που τήν πιέζουν. Λοιπόν, με συγχωρείτε για τήν τρέλλα μου;

— Με ρωτάτε άν σας συγχωρώ; Μά δεν μνησκάω ποτέ έναντίον σας γι' αυτό. Έξλαρα μόνο, έξλαρα παρ'όχι ή άγαπώμενη σας στη θέλησι του Θεού.

— Ά! δεν πρέπει να έγκαρτερίτε μόνο, αδελφή μου! φώναζε ό Γαβριήλ. Πρέπει και να ελπίζετε.

Γι' αυτό θέλησα να σας δω. Με άπολυθρώσατε που όλιγον από τίς τήψεις μου για τό παρελθόν. Μά πρέπει ακόμα να βγάλωτε άπ' τό στήθος μου τήν άγωνία μου για τό μέλλον σας...

— Έξηγηθείτε καλύτερα, ειπε ή Άρτεμης.

— Άκούσε. Άκούσε. Πρέπει να σου πώ, πρέπει να μάης, ότι ποτέ ή άγαπημένη σου εικόνα δεν έσβυσε άπ' τήν καρδιά μου κι' ότι κανείς δεν μπορεί να τί βγάλη από κει μέσα.

— Άδελφέ μου! τόν δέκωσε ή Άρτεμης, τρομαγμένη και γοητευμένη συγχρόνως.

— Ω! άκούστε με ως αδελφή μου! ειπε ό Γαβριήλ. Σας επαναλαμβάνω, ότι τίποτε δεν μετέβαλε κι' ούτε θά μεταβάλη ποτέ τόν φλογερό έρωτα που σας όρμηστικα άλλωτε. Είμαι ειτυχής μάλιστα να σκέπτομαι, πως ό,τι κι' άν γίνει, θά μου είνε όχι μόνο έπιτεταωμένο, μα σχεδόν επιβεβλημένο, να σας αγαπώ. Μονάχα που δεν ξέρω τί χαρακτηρισρα θά έχη αυτή ή άγάπη. Ο Θεός μόνο τό ξέρει τώρα αυτό, μα ελπίζω, ότι θά τό μάθουμε σέ λίγο κι' έμεις. Έντομεταξύ, να τί σας ζητάω, αδελφή μου: Μου είπατε άλλωτε πως μ' αγαπάτε και νοιώθω στην καρδιά μου, ότι έξασωλονθείτε να μ' αγαπάτε ακόμα. Λοιπόν, έπειτ' από λίγο καρδ θά παρουσιαστώ πάλι μπροστά σας και θά σας πώ: «Άρτεμης, σ' αγαπώ και μ' αγαπάς. Πρέπει να γίνης δική μου, Άρτεμης, και πρέπει με κάθε δυνατό μέσο να επιτύχουμε άπ' τόν βασιλέα πατέρα σας τή συγκρατάθει τον για τό γάμο μας...». Άν δεν σας τό πώ αυτό, θά σας πώ: «Άδελφή μου, μιá τρομερή μοίρα εναντιώνεται στην άγάπη μας και δεν θέλει να γίνουμε ειτυχισμένοι. Δεν υποφέρω να κάνουμε τίποτε, γιατί κάτι υπεράνθρωπο, κάθε θείο σχεδόν, μάς γοηρίζει. Σας έπιτρέφω τήν ύπόσχεσι σας. Είστε ελεύθερη. Δώστε τό χέρι σας σ' έναν άλλο. Άς σάηουμε τό κεφάλι μας μετρός στην άδυσώπητη μοίρα μας...».

— Τί τρομερό και παράδοξο αίνωμα! φώναξε ή Άρτεμης φοβισμένη.

— Αυτό τό αίνωμα, ειπε ό Γαβριήλ, θά μπορέσω να σας τό άποκαλύψω ως τότε. Προσεύχεται λοιπόν και περιμένετε. Μου ύπόσχεσθε μόνο, ότι ως τότε τουλάχιστον δεν θά έπιμένετε στην άποφασί σας να έγκαταλείψετε αυτό τόν κόσμο και να κλεισθήτε σέ υνοαστήρι; Μου ύπόσχεσθε, ότι θάχετε πίστι κι' έλπίδα σέ μένα:

— Ναί, σας τό ύπόσχωμαι, αδελφέ μου, ειπε ή Άρτεμης έπισήμα, δινόντας του τό χέρι.

— Ω! Εύχαριστώ! Εύχαριστώ! φώναξε ό Γαβριήλ. Τό μέλλον μου άνηκει τώρα...

Μά τήν ίδια στιγμή, κρανής, που φώναζαν τόνωμα τής αδελφής Εύλογημένης, άκούστηκαν από τό μέρος τής πόλεως. Συγχρόνως όμως ό Γαβριήλ νόμισε πως άκουσε πίσω του, προς τό μέρος των τάφρων που ήσαν μετρός άπ' τά τείχη, έναν έλαφο θόρυβο.

(Άπολυθεί)

□ □ □ □ Η ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΧΝΗ □ □ □ □

Ο ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΣ (Του Μιχαήλ Άγγελου).